

quo, som det ærede Medlem for Ringsted (Zahle) skal passe paa, men alligevel stige Militærudgifterne med saa og saa mange hundrede Tusinde Kr. Socialdemokraterne stemme gladelig for alle Tillæg til Lønninger for Underofficerer m. m., men saa regne de Summerne med i Militærbudgettet og saa ser det saa forfærdeligt ud. Saa længe de staa paa det Standpunkt, skulle vi være lidt forsigtige. Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) kan let forstaa, at naar der bruges den Fremgangsmaade, maa man være lidt betænkelig ved at følge ham — man ved jo, at det skal bruges til Overfald paa en og ens Partifæller — selv om man aldrig mener det saa godt med de vedkommende.

Der er ogsaa en anden Grund. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem har sidet saa længe i Finansudvalget, at han husker det, men der er i alt Fald Medlemmer af Finansudvalget til Stede, som huske, at de paagældende Folk i sin Tid kom til os og sagde, at de havde en Pensionskasse og vilde derfor købe sig et Hus paa Kristianshavn, og nu bade de om at faa denne Pensionskasse hævet, bade, om vi ikke vilde være enige om at hæve den, saa de kunde faa dette Hus købt; det var saa evig dejligt, naar vi blot vilde føje dem og købe dette Hus og give dem deres Penge. Og vi føjede dem. Nu ønske de samme Folk, at vi paa en anden Bøv skulle oprette en Pensionskasse.

Men endelig er der en tredje Grund, og det er den væsentligste, hvorfor Flertallet ikke er gaaet med. Den højtærede Minister har fuldstændig Ret i, hvad han tydeligt og klart nok sagde i Udvalget saavel som her, at der var nogle, nemlig Officierterne, der trængte haardere end de paagældende Andragere, og han for sit Vedkommende maatte paa det bestemteste hævde, at skulde vi give Lønforbedring, maatte vi særlig tænke paa disse Officierter, for de, mente han, trængte haardere end dem, her er Tale om. Men nu er Stillingen den, at hvis vi henvise dette Andragende, vide vi ikke, hvor mange hundrede Tusinde Kroner det betyder, for vi maa jo være ganske klare over, at i samme Øjeblik vi gaa med til at anbefale denne Sag, saa ville lige straks saa vidt muligt alle Statens Arbejdere komme og forlange Pension, det ville de jo have Ret til, naar de Folk, her er Tale om, faa det. Dette Spørgsmaal kan jo maaske tages op til Overvejelse, det er jo noget, vi kunne

tale om og undersøge, men jeg anser virkeligt ikke de Herrer Socialdemokrater for at være saa daarlige Finansmænd, at de ville være med til med et Pennestrøg at forpligte Statskassen til at gaa til Pensionering af mange, mange Mennesker; det vilde være en Pensionsbyrde for Staten, vi ingen Anelse kunne have om, hvad Resultatet vil blive af. Vi maa først og fremmest passe paa ikke at gøre Folk Uret, vi skulle ikke give den ene, naar vi ikke give den anden. Naar vi komme længere frem i Andragenderne, komme vi f. Eks. til et Andragende fra Toldembedsmændene, hvor vi erkende, at det er urimeligt, at Jernbaneembedsmændene og Postfunktionærerne faa 300 Kr. i Alderstillæg, medens Toldassistenterne kun faa 250, og for at hæve denne Uretfærdighed henvise vi Andragendet. Heri er der god Mening, thi vi skulle, som sagt, ikke gøre nogen Uret.

Jeg tror derfor at tale paa Flertallets Vegne, naar jeg siger, at vi kunne ikke ved at henvise et saadant Andragende uden videre springe ind i denne Sag. De Herrer, som intet Ansvar have for Kassen, kunne sagtens stille Fordringer, det indrømmer jeg, men vi andre, der støtte Regeringen, der har Ansvaret for Kassen, maa ogsaa tage det i Betragtning. Jeg kan, uden her at tale paa Flertallets Vegne, udtale, at jeg er ingenlunde personlig, principielt imod at gaa til en Pensionering af Statens Arbejdere, men hvis vi skulde støtte Statens Arbejdere fra Statskassen, naar de blive gamle, maatte det blive som en Del af deres Dagløn. Men det er et Spørgsmaal, som har meget vidtrækkende finansielle Konsekvenser, det er jeg overbevist om, at det ærede Mindretal vil være enig med mig i. Det er Grunden til, at Flertallet ikke har kunnet gaa med til denne Henviisning; vi have ikke ment, at vi ved Henviisningen af et saadant Andragende kunne paatage os Forpligtelser over for andre Statsborgere, hvis Konsekvenser i finansiell Henseende vi aldeles ikke kunne overse. Men dertil kommer jo ogsaa, at den højtærede Minister gentagne Gange har udtalt, at der var andre Funktionærer derude, der efter hans Mening trængte mere. Der har det ærede Medlem Svaret paa sit Spørgsmaal om, hvorfor Flertallet ikke har kunnet være med, hvilket han ikke kunde forstaa. Jeg maa altsaa paa det alvorligste anmode Flertallet i dette Ting om at stemme imod denne Henviisning, fordi vi maa have den Sag ganske anderledes oplyst og undersøgt med Hen-